

[Arbejdsministeren.]

synet ved Kontrolbesøg har nemlig vist sig mindre effektivt, sikkert navnlig fordi Udvalgene i Almindelighed ikke har det Kendskab til Arbejdsløshedsforsikring, som maa være en Forudsætning for at føre Kontrol med, at de formelle Betingelser for at faa Arbejdsløshedsunderstøttelse er opfyldt. Endvidere har Tilsynsbesøgene ført til mange Gnidninger, hvortil kommer, at Tilsynet i Forvejen udøves bl. a. af Anvisningskontorerne og Arbejdsdirektoratet.

Udvalgenes Arbejde skal herefter samles om det Tilsyn, der kan føres paa Grundlag af deres Lokalkendskab i Forbindelse, som før nævnt, med de tilsendte Kontrolister og den særlige Føling med Kommunens Arbejdsforhold, som deres Anvisningsvirksomhed giver dem. Det er i Forslaget nærmere angivet, paa hvilke Punkter Udvalgene vil have særlige Muligheder for at føre Tilsyn. Endvidere foreslaas det at ophæve Reglen om en Attest fra Beskæftigelsesudvalget som Betingelse for at udbetale Ikke-Forsørgere under 30 Aar Understøttelse. Det synes ikke rimeligt at opretholde en saadan Særregel for unge Medlemmer.

Endelig foreslaas det at sikre Udvalgenes Neutralitet ved at bestemme i Loven, at kun Personer, der ikke er Arbejdere eller Arbejdsgivere og ej heller med i Ledelsen af en Organisation af Arbejdere eller Arbejdsgivere, kan beskikkes som Formænd for et kommunalt Beskæftigelsesudvalg.

Jeg skal med disse Bemærkninger, idet jeg i øvrigt henviser til Bemærkningerne i Lovforslaget, anbefale dette til det høje Tings velvillige Behandling.

Formanden: Ligeledes uden for Dagsordenen giver jeg Ordet til det ærede Medlem Hr. Axel Kristensen, for at han som Ordfører for Forslagsstillerne kan forelægge et tidligere anmeldt Lovforslag.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Axel Kristensen): Paa Forslagsstillernes Vegne skal jeg forelægge *Forslag til midlertidig Lov om Anvendelse af Byggematerialer.*

Der foreligger ikke noget Grundlag, paa hvilket man virkelig kan fastslaa, hvor stor Boligmangelen er, og det kan heller ikke virkeligt fastslaaes, fordi der er saa mange grundlæggende Forudsætninger. Man maa f. Eks. skønne over, hvilken Standard af Boliger der er ønskelig, og hvilken der er mulig under Hensyn til vort Velstands-niveau, hvor mange af de eksisterende Lejligheder der burde udgaa, og hvorledes Befolkningen i Virkeligheden ønsker at bo. Der

fandttes i December 1947 4 205 Familier under offentlig Boligforsorg, men man kan ikke faa nogen Vejledning ved at se paa dette Tal, dels fordi ikke nær alle de, der mangler Bolig, henvender sig til det offentlige, og dels fordi der blandt dem, der henvender sig, ogsaa findes de Familier, der altid vil falde Samfundet til Byrde, fordi de mangler Selvhjælpvilje og Selvhjælps-evne.

Men for at danne sig en Mening om den foreliggende Opgave er det heller ikke nødvendigt at have fastslaaede Tal for Boligmangelen, idet det for Tiden mere er Mulighederne end Behovet, det drejer sig om, og nogle faa Tal for Boligbyggeriet før, under og efter Krigen viser, hvorledes Stillingen i Virkeligheden er. Man byggede i Trediverne gennemsnitlig 17 500 Lejligheder om Aaret efter en stigende Linie, der i 1939 kulmine-rede med 21 413 Lejligheder, og man naaede derved fra en Periode med Boligmangel til en Reserve paa 15 000 Lejligheder. Under og efter Krigen er der gennemsnitlig bygget ca. 10 000 Lejligheder om Aaret, i Begyndelsen efter en faldende Linie, der dog svinger opad i 1947, hvor der blev bygget 10 458 Lejligheder, efter at man i 1946 havde været nede paa 8 269. Man maa herefter kunne slutte, at der i hvert Tilfælde mindst mangler 30 000 Lejligheder, og naar Statistikken viser, at Halvdelen af alle Børn vokser op i 2 Værelses Lejligheder, kan man klart forstaa, at der er en betydelig Underforsyning af Lejligheder, og at Boligstandarden er alt for lav for dem, der har Boliger. Hertil kommer den uomtvistelige Kendsgerning, at mange Lejligheder burde nedlægges, fordi de ganske simpelt er uanstændigt daarlige.

Man kan altsaa fastslaa, at der bør gøres alt, hvad der kan gøres, for at forøge Mængden af gode Boliger. Problemet bliver derefter, hvorledes det kan gøres. De to afgørende Faktorer for den Mængde Boliger, der kan fremskaffes, er Materiale-mængden og den til Raadighed værende Arbejds-kraft samt begge Faktoreres effektive Udnyttelse.

Det er da klart, at det under de givne Forhold er rigtigt, at man foretager Restriktioner, der hindrer, at Materialer og Arbejds-kraft anvendes til et luksuspræget Byggeri eller blot til et Byggeri, der, selv om det ikke kan kaldes Luksus, dog forbruger Materialer ud over det, der er strengt nødvendigt. Men selv om man accepterer dette — og det tror jeg, alle vil gøre —, kan det i meget høj Grad diskuteres, hvorledes disse Restriktioner skal være, efter hvilke Principper Restriktionerne skal formes. Man kunde f. Eks. rejse det Spørgsmaal, om det offent-